

Arrest

nr. 93 877 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoun origine te zijn en afkomstig te zijn van Jalalabad in de provincie Nangarhar. Rond 02/09/1390 (23 oktober 2011) werd u dicht bij uw woning ontvoerd. Er werd een zakdoek voor uw neus gehouden, u verloor het bewustzijn en werd wakker op een onbekende plaats. U werd geslagen en uitgescholden door een onbekende persoon. Deze persoon telefoneerde in uw aanwezigheid met uw vader; hij eiste 100000 USD en stelde zich voor als Jemal Khogyani Talib. U werd zo’n twee maanden vastgehouden en werd in die periode regelmatig geslagen en uitgescholden. Na die twee maanden telefoneerde Jemal Khogyani Talib in uw aanwezigheid met Mullah Talib, die het bevel gaf u te doden. Jemal Khogyani Talib stelde u voor een zelfmoordaanslag op de Amerikanen te plegen, zodat u rechtstreeks in de hemel zou komen. U weigerde en werd overgeplaatst naar een andere plek. Bij aankomst vroeg u of u gebruik mocht maken van het toilet, wat

u werd toegestaan. Uw geboeide handen werden losgemaakt. In het toilet zag u een raampje waardoor u ontsnapte. U liep tot u de bazaar van Mi Mubaraak in Surkh Rod zag. Daar vroeg u een chauffeur om u naar huis te brengen, wat hij deed. De volgende dag hebt u het land verlaten, gezien uw vader bang was dat u opnieuw ontvoerd zou worden. U was ongeveer twee maanden onderweg. U kwam in België aan op 23 maart 2012 en vroeg dezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een klacht van uw vader bij de politie, een bijlage bij deze brief met de verklaringen van uw vader, een brief van de ouderen van het Vijfde district, waarin wordt bevestigd dat u ontvoerd was, twee brieven van de autoriteiten in Jalalabad, verstuurd naar de districten Khogyani en Surkh Rod met de vraag om de persoon Jemal Khogyaniwal te arresteren."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 4). U stelt dat u 16 jaar en vijf maanden oud bent. Uit het administratieve dossier (onderzoek in opdracht van de dienst Voogdij) blijkt echter dat u op datum van 29 maart 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Verder legt u op 26 juni 2012 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, volgens uw verklaringen afgeleverd in 1387 (2008). U stelde dat u toen 12 jaar oud was waaruit kan afgeleid worden dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 26 juni 2012 volgens uw taskara ongeveer 16 jaar was (CGVS, p.2). Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan twee jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Er moet verder worden vastgesteld dat u weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de ontvoering door de taliban en uw beweerde ontsnapping. Zo legt u weinig coherente verklaringen af over de redenen waarom de taliban u zou hebben ontvoerd en vastgehouden gedurende twee maanden. Aanvankelijk verklaarde u dat de taliban u vasthield omdat uw vader rijk was en dat ze losgeld voor uw vrijlating vroegen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Daarna verklaarde u dat de talib die u ontvoerd had, u zei dat u gedood zou worden en dat hij u vroeg om een zelfmoordaanslag te plegen opdat u onmiddellijk in de hemel terecht zou komen (gehoorverslag CGVS, p. 8). U voegde er nog aan toe dat de taliban u sowieso zou doden of uw vader nu wel of niet betaalde (gehoorverslag CGVS, p. 8). Op de vraag waarom de taliban u dan nog twee maanden zou hebben laten leven als ze toch van plan waren om u te doden, stelde u dat mullah talib de enige was die de opdracht kon geven om u te doden en dat hij toen net twee maanden actief was in de Kunar provincie (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat mullah talib (zelfs in uw bijzijn) zijn achterban telefonisch contacteerde houdt uw verklaring weinig steek (CGVS, p.8). Bovendien houdt het evenmin weinig steek dat de taliban twee maanden voedsel, bewaking en energie zouden steken in een persoon die ze toch willen doden. Voorts moet worden vastgesteld dat u de taliban en Hezb-i-Islami over dezelfde kam blijkt te scheren (gehoorverslag CGVS, p. 13), wat zeer merkwaardig is, gezien u volgens uw verklaringen ontvoerd zou zijn door de taliban. Er kan dan ook worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn dat dit twee verschillende groeperingen betreft. Ook uw beweerde ontsnapping kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u vroeg om naar het toilet te gaan en dat u langs het toiletraampje kon ontsnappen. Niemand zou u bij de ontsnapping hebben gezien (CGVS, p.8 en 10). Nochtans moet het de taliban zijn opgevallen dat u lang wegbleef. Dat ze niet onmiddellijk op een efficiënte wijze de omgeving begonnen uit te kammen om u op te sporen is dan ook onwaarschijnlijk. U liep immers weg van een plaats die u totaal niet kende en u rende gewoon te voet door de velden (CGVS, p.9-10). Dat de taliban niet alles in het werk stelden om u dadelijk bij de luren te vatten en hierdoor het enorme risico

namen dat u hun namen, schuilplaatsen en plannen zou kunnen verraden is zo weinig overtuigend dat het uw geloofwaardigheid in ernstige mate aantast. De taliban verwachtte bovendien veel geld voor uw vrijlating te krijgen. Dat de taliban u op zo'n moment uit het oog zouden verliezen en u zouden laten ontsnappen is dan ook ongeloofwaardig. Dat uw ontsnapping ongeloofwaardig bevonden wordt, komt uiteraard ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw ontvoering en vasthouding door de taliban niet ten goede. Dat aan de door u ingeroepen asielmotieven geen geloof kan gehecht worden wordt nog verder onderstreept door uw verklaringen over uw recente telefonische contacten met uw familie. Als u gevraagd wordt wat u weet over de huidige stand van zaken in verband met uw problemen zegt u dat u het niet weet, dat u het niet gevraagd heeft aan uw vader, dat u er niet aan herinnerd wil worden (CGVS, p.7 en p.10). Het is merkwaardig dat u zelf zo weinig interesse in uw zaak betoont. Zeker in het kader van een asielaanvraag kan van u verwacht worden dat u alle elementen aanreikt die nuttig kunnen zijn bij het beoordelen van uw asielaanvraag. Dat u niet eens de moeite doet om te weten te komen of er momenteel nog zaken gebeurd zijn die wijzen op een risico indien u zou terugkeren naar Afghanistan is weinig overtuigend en ondermijnt de ernst van uw vrees. Hoewel u nog getelefoneerd heeft met uw vader weet u niet eens of de taliban u na uw vertrek al dan niet thuis zijn komen zoeken (CGVS, p.10). Nochtans stelt u dat de taliban u nog steeds zoeken en dat ze denken dat u naar de overheid gegaan bent. Gezien u er nooit naar informeerde kunt u deze stelling niet staven met concrete feiten. Zoals u zelf ook zegt is het 'een idee' van u dat ze u nog zouden zoeken (CGVS, p.11). In het licht van uw andere ongeloofwaardige verklaringen kan dan ook weinig waarde gehecht worden aan uw niet door feiten ondersteunde 'idee'. Er kan ook nog worden opgemerkt dat u wel op de hoogte blijkt te zijn van wijken, parken, bruggen, universiteiten, in de stad Jalalabad. Tijdens uw verhoor voor het CGVS bleek nochtans dat u weinig buitenkwam en dat u van uw vader de woning niet mocht verlaten, omdat hij bang was dat u ontvoerd zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 6, 9, 11). Het is dan ook merkwaardig dat u wel een uitgebreide beschrijving kan geven van Jalalabad, terwijl u tegelijkertijd stelt dat u niet buiten mocht komen van uw vader en bijgevolg slechts zelden het huis verliet. Hieruit kan enkel geconcludeerd worden dat de situatie zoals u die beschrijft (het huis niet mogen verlaten uit angst ontvoerd te worden) niet overeenkomt met de realiteit. Voorts legt u vage verklaringen af over het tijdstip waarop u Afghanistan verlaten heeft, u weet de precieze datum niet. Als u gevraagd wordt of u Afghanistan voor of na Newroz (Afghaans nieuwjaar) verlaten heeft blijkt u niet te weten wanneer Newroz, het Afghaanse nieuwjaar plaatsvindt; u kan zelfs niet zeggen in welke maand Newroz plaatsvindt (gehoorverslag CGVS, p. 4). U legde dit uit door te beweren dat Afghaans nieuwjaar niet gevierd zou worden in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 11). Er moet echter worden benadrukt dat, zelfs indien u geen nieuwjaar zou vieren, er dan nog van u kan worden verwacht dat u zou weten wanneer het nieuwe jaar begint in Afghanistan. Deze verklaringen wijzen erop dat u bepaalde zaken omtrent uw tijdstip van vertrek uit Afghanistan wilt verhullen. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er nog maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u ontvoerd zou zijn door de taliban en dat de taliban u zoeken. U hebt een gegronde vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk gemaakt. Op basis van dezelfde verklaringen maakt u evenmin aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen kan er vanuit worden gegaan dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jonge man bent, dat u zeven jaar naar school bent geweest en zowel Dari als Pashtu spreekt. Nog blijkt uit uw verklaringen dat uw vader een bemiddeld man is dankzij zijn job als autoverkoper en dat hij over verschillende gronden en een huis beschikt. U suggereert zelf verschillende keren dat jullie rijk zijn, u vader verdiende zelfs zo goed dat u niet hoefde te werken (CGVS, p.8, 10, 12). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel en er met de hulp van uw vader een nieuw leven kan beginnen. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het

gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCT in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratieve dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" d.d. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald brembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande beoordelingen niet ombuigen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader betreffen uw identiteit en de identiteit van uw vader, en vormen geen bewijs van de door aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien zijn er omtrent de echtheid van uw taskara twijfels gerezen (zoals eerder al vermeld). Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de klacht van uw vader bij de politie, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is bovendien erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de betreden beslissing.

Hij stelt dat het logisch is dat hij twee maanden werd vastgehouden omdat zijn ontvoerders eerst losgeld wilden en hem vervolgens trachtten te indoctrineren om een zelfmoordterrorist te worden.

Hij stelt dat men hem bij het Commissariaat-generaal de vraag niet heeft gesteld waarom de taliban hem niet op de hielen zaten toen hij ontsnapte. Volgens verzoeker kan het Commissariaat-generaal dit enkel in zijn beslissing vermelden als op deze vraag tijdens het gehoor geen duidelijk antwoord komt.

Hij stelt dat hij niet graag aan zijn ontvoering wordt herinnerd en er daarom niet graag met zijn vader over spreekt. Hij stelt ook dat het niet vreemd zou zijn dat de taliban hem nog steeds zouden zoeken.

Hij stelt dat hij nooit verklaard heeft dat hij nooit buiten kwam.

Hij stelt dat hij duidelijk verklaard heeft dat *Newroz* in Jalalabad niet wordt gevierd. Hij heeft bovendien verklaard dat *Narange gull* nog niet gevierd was toen hij vertrok.

Hij stelt dat de motivering over de bewijswaarde van zijn documenten een standaardmotivering is die onvoldoende is.

Hij wijst erop dat hij geen tegenstijdige verklaringen heeft afgelegd, dat zijn verklaringen overeenstemmen met algemene informatie en dat ze aannemelijk en samenhangend zijn.

Tot slot stelt verzoeker dat Kaboel geen veilige stad is. Hij wijst erop dat er in de eerste zes maanden van 2011, 75 incidenten waren en dat berrmbommen en zelfmoordaanslagen veel voorkomen. Hij verwijst ook naar een zelfmoordaanslag waarbij zes geneeskundestudenten omkwamen.

Hij vraagt zich ook af hoe het binnenlands beschermingsalternatief in de praktijk zou moeten verlopen, waar hij moet wonen en wat hij moet eten en waarom dan niet iedereen in Kaboel woont.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het weinig steek houdt dat de taliban twee maanden voedsel, bewaking en energie zouden steken in een persoon die ze toch willen doden. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij twee maanden werd vastgehouden omdat zijn ontvoerders eerst losgeld wilden en hem vervolgens trachtten te indoctrineren om een zelfmoordterrorist te worden. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker steeds heeft geweigerd om een aanslag te plegen (gehoorverslag, vraag 125). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban twee maanden wachtten vooraleer ze beslisten om verzoeker te doden.

De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat verzoekers ontsnapping ongeloofwaardig is. Ook de Raad is van mening dat het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker ongeboeid alleen lieten in een kamer met een raam waar hij door kon en dit juist nadat ze hem hadden verteld dat ze hem even later zouden doden (gehoorverslag, vraag 125). Het feit dat de commissaris-generaal hierover geen verdere vragen heeft gesteld tijdens het gehoor doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er bestaat immers geen verplichting voor de commissaris-generaal om verzoeker tijdens het gehoor met alle motieven van de bestreden beslissing te confronteren. Bovendien heeft verzoeker de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift op alle motieven te antwoorden.

De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat het merkwaardig is dat verzoeker zo weinig interesse in zijn zaak betoont. Verzoekers betoog dat hij niet graag aan zijn ontvoering wordt herinnerd en er daarom niet graag met zijn vader over spreekt, kan niet als verklaring gelden. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij wil weten of hij in zijn thuisland nog iets te vrezen heeft en dat hij daarnaar informeert als hij daartoe de mogelijkheid heeft. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het niet vreemd zou zijn dat de taliban hem nog steeds zouden zoeken. Verzoeker weet dus niet of ze nog steeds naar hem op zoek zijn. Nochtans is dit een erg belangrijk onderdeel van verzoekers asielrelaas, aangezien de Raad zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Deze vaststellingen maken dat de Raad aan verzoekers asielrelaas geen geloof hecht. Het feit dat verzoeker geen tegenstijdige verklaringen heeft afgelegd, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Van verzoeker mag immers niet alleen worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen aflegt, maar ook dat zijn verklaringen aannemelijk en geloofwaardig zijn.

De documenten die verzoeker heeft neergelegd kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Afghanistan kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, §96 en §97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Nog volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat er voor verzoeker een binnenlands beschermingsalternatief bestaat in de stad Kaboel.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 24 augustus 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. De incidenten waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn. Kaboel is voor verzoeker op een veilige manier toegankelijk gelet op de internationale luchthaven. Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot stelt verzoeker zich in zijn verzoekschrift de vraag waar hij in Kaboel moet wonen en wat hij moet eten en waarom dan niet iedereen in Kaboel woont. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat als hij zich in de stad Kaboel zou vestigen hij een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER